свети владика Николај (Велимировић)
МАЊЕ БРИГЕ - ВИШЕ ВЕРЕ

Што мање вере, то више брига. Једна од главних благодати вере јесте та што вера ослобађа човека од многих брига. Док дете зна, да има оца и да се отац брине о кући и свима пословима куће, дотле се свака његова брига брзо завршава песмом. Чим ово сазнање ишчезне, умукне и песма и сироче се осети усред роја од брига, као усред роја стршљенова. Што се човек више дреши од брига сам својом снагом, све се више заплиће у бриге. И радост замире, док од човека не остане суха кожна торба, испуњена гневом и нагнута над гробом.

- На што све ваше бриге?

Ово је битно питање Спаситељево човечанству, растрзаном од брига. „Ко од вас може бригом примакнути расту својему лакат један?“ На што вам све бриге, ако се сутра ујутру сунце не роди? А Онај, ко се брине о томе, да се Сунце сутра ујутру роди у одређени секунд, заиста збринуће лако и све ваше ситне бриге. Господ Исус вели:

- *Марта, Марта, бринеш се и трудиш за много, а само је једно потребно.* А шта је то једно?

Вера: **1)** да је Отац жив, **2)** да Он носи главну бригу о свему и сваком и **3)** да син не може ништа чинити сам од себе (Јов. 5,19).

Како онда, да се свака ваша брига не прелије у песму? Ако истински верујете у Живога и Буднога Оца, онда су све ваше земаљске бриге апсурдне. Својим безбројним бригама ви само доказујете своје неверовање у Бога. Ако пак кажете, да верујете а ипак клецате мрачно под теретом брига, ваша вера значи једну бесмислицу, наиме, као да Домаћин дома васионског не може, или неће, или не уме да води бригу о Своме дому, него је све предао најамницима. Како ће најамници спасти дом, ако га домаћин не спасе?

Ви ме поправљате: синови, а не најамници. Но ако синови, преносе све своје бриге на Оца и сву своју вољу и све своје мисли и све своје срце и безбрижно врше само вољу очеву, такви су прави синови. А друго су све најамници. Јер нико се не може назвати образованим ко не осећа на себи образ Оца небесног. Све друго је мрачно стадо, брижно и печално, било оно са великим школама, или без школе. Вера је као хладан прст пружен становницима пакла. Све је друго усијан огањ, изузев тога једнога прста. Безумни сипају растопљено гвожђе на растопљено олово. Огњем се огањ не угаси.

Бриге су као растопљен метал, у коме се куваш. Само вера може погасити огањ. Све друго је сипање огња на огањ.

Много вере - мало брига.

Савршена вера - савршена безбрижност.

Савршена вера - савршена радост.

„Радујте се и веселите се!“

И - *Ово вам казах, да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни* (Јов. 5,19).

Јеванђеље Христово је радост, а не туга; олакшање, а не бреме.

Више, дакле, вреди грам вере но товар бриге.

Хришћанин, који ово није схватио и усвојио, крштен је само водом, но не и духом.

Свештеник, који ово није схватио и усвојио, сурвава се сам низ брдо, уз које треба да подиже и друге.

Божји благослов, мир и здравље прате онога Христовог службеника, који је у стању да из све душе узвикне:

- Уистину, више се постиже вером него бригом!

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ПЕТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ
САМАРЈАНКЕ
св. вел.муч. Ирина

Јн. 4, 5 - 42; зч. 12;

блаженопочивши патријарх српски Павле
НА НЕДЕЉУ САМАРЈАНКЕ

Богу се помолисмо, браћо и сестре, данас у недељу у овај седмични дан васкрсења Сина Божијега у који се спомиње еванђелски догађај кад је Господ Исус дошао на кладенац Јаковљев и затражио од жене Самарјанке да пије воду. Једно најпре да се поучимо, да је Господ ожеднео по својој људској природи, и још се ту каже да се уморио и да је седео ту код студенца. То је доживео по својој људској природи, јер је божанству неприступно и умору и жеђи и глади.

Из ових као и других речи еванђелских видимо, браћо и сестре, да јеретици криво уче да је Господ имао само једну природу, само божанску, односно да је божанска природа толико огромна да је она потпуно уништила, такорећи унутра, људску природу и да је Он остао само Бог. Они кажу да би то било исто, као кад би из једне чаше ми просули воду у море, океан. Оно би својом огромношћу ту воду такорећи у себи затворило и да не постоји. Та логика људска у односу на божанске ствари, разуме се да је сувише плитка, кратка и недовољна. Ако Господ каже: „Жедан сам , како онда ми људи можемо да кажемо: „Ниси ти Господе жедан, јер си ти Бог“. Ми знамо да Он као Бог није жедан, али као човек је жедан. Када еванђелиста каже да је Он ево уморан, зар ми да кажемо еванђелисти да ми знамо боље него он да Христос није уморан? И тако редом. И на крсту Он је страдао и умро по својој човечијој природи, али је Он једна личност страдао је Богочовек. Страдао, дабоме, својом људском природом. Још из овог догађаја видимо да Господ говори са једном женом и то се види из

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: podmaine.weebly.com

даљих речи, са једном грешницом. У оно доба ниједан учитељ у Израиљу, а и у другим народима не би се усудио да говори са женом и да јој износи тако високе ствари као што је Господ изнео тој жени Самарјанки, да је Бог дух и да му се ваља молити духом и истином. И даље да се неће молити Богу само на гори овој нити у Јерусалиму него по свему свету. У то доба кажем и на истоку и на западу, како каже свети Григорије Богослов, мушкарци су доносили и прописивали законе и себи су осигуравали оно што су женама забрањивали. Свакако и да и у данашње време имамо сада и захтеве феминизма и тог женског лобија, где се не тражи да будемо једно у Исусу Христу, него да будемо исто. И ви видите и сами, и знате, до чега нас је то довело. Какав је страшни морални пад и у погледу међу женама и међу људима. Дакле, ми не признајемо, како каже свети Григорије Богослов, ту разлику у захтевима и ставовима. Оно што је Господ Исус прописао, једнако важи и за мужеве и за жене. „Блажени милостиви...“ Не само мушки, него и женски. „Блажени чисти срцем... и редом. Свака дакле, заповест Христова односи се једнако на мужеве и на жене. Разлика има, разуме се, не само телесних него и у психи, али оне нису такве да мушкарце чине вишим, а жене нижим, недостојним Царства небеског. Јесте да је по речи апостоловој и Библије најпре створен Адам, па онда од његовог ребра жена, али по тумачењу светих Отаца то је зато да се не би ни једно ни друго гордило. Бог је створио жену од исте природе коју је имао и Адам да знају да су једни у Христу Исусу. И онда, та љубав која постоји да она буде таква каква и треба да буде у бићима створеним од Бога. Не тежња за уживањем неодговорним, не тежња за грехом, оним што је супротно Богу, за прељубом, блудом и другим несрећама греха, него тежња ка поштовањем личности једнога у другом и чупању образа душе. „Ни прељубници, ни блудници, ни други грешници неће видети Царства небеснога (1. Кор. 6, 9, 10).

Нека Господ који је оно прозрео, као Бог видео да је та жена имала „пет, вели, мужева и сада са којим си није ти, пели, муж“, нека Господ Који види и мисли наше и срца наша, Који види и дела наша да нам помогне, да нам ум и срце и вид, руке и све буде чисто од греха на путу за Њим у Царство небеско. „Где сам ја онде ће бити и слуга мој и слушкиња (Јн. 12, 26), а Он је у Царству небеском коме и ми треба да идемо својом пером, животом по тој вери у части и светости. Бог вас благословио и свако добро даровао!

свети Григорије Богослов

О НЕПОГОДИ

Шта означава ова невоља која нас је снашла, и који јој је узрок? Да ли је то испитивање наше врлине или казна за грехе? Ако то и није казна, ипак је боље признати да је реч о казни и смерно се ставити под крепку руку Божју, него се гордити и величати овим као искушењем. Научи свему овоме и нас како се не бисмо разбољевали овим ударом који нас је задесио и да га не бисмо презрели, допавши у дубину зала (овом болешћу многи други већ страдају), него да бисмо трезвено схватили десивше се, а не да безосећајношћу навучемо на себе још неку већу беду!

Страшно је видети опустошену и бесплодну земљу, уништене плодове, Жалостан призор - земља посрамљена, опустошена, лишена свога украса! Ово оплакује и блажени Јоиљ који је најживописније и најтрагичније од свих описао пустош земље и тегобу глади; оплакује исто и други Пророк који упоређује пређашњу красоту земље са потоњом безличношћу њезином. Расуђујући о гневу Господњем који је опустошио земљу, Пророк каже: пред њим је рај сладости и за њим поље пусто. Тешко, преко мере тешко и страшно, јер оплакујемо настало стање, али уједно страхујемо и од потоњег, још тежег ударца, као што је и настала болест страшна и тежа од оне која још није дошла. Најстрашније је, међутим, оно што су у себе закључале ризнице Божјег гнева. Не дао Бог да све то искусимо! Наравно, нећете искусити уколико прибегнете Божјем милосрђу и сузама приволите Онога ко милости хоће да остатак гнева уклони од нас. То је још кротост и човекољубије, снисходљива опомена, први ударац васпитача који образује младост, то је тек дим гнева тј. почетак мука, а не огањ који пламти тј. не врх гнева, не ужарени угаљ тј. не последњи ударац бича. Бог нам је тек делимично припретио, делимично нас је ошинуо бичем, а од страшнијег се уздржао, желећи да нас освести претњом и казном, а крчећи пут гневу своме Он изобиљем благости почиње са лакшим, да не би имао потребе у већим и страшнијим казнама. Међутим, Он ће и теже невоље пустити уколико Га ми принудимо на то.

Колико је путника прошло кроз пустињу и сувих уста се нагињало над извор да пије, како би ишли даље, до следећег извора? Колико пута дневно се Самарјанка враћала на овај кладенац да би утолила потребу за водом - и своју и својих ближњих? Пио је из њега и сам праотац Јаков, пила су његова деца и његова стока, захватали су из кладенца, одржавајући живот, његови потомци и потомци његових потомака. Међутим, он (ни тада ни сада) није могао да утоли сталну жеђ оних који су на њега долазили, јер, према Спаситељевим речима, *сваки који пије од ове воде опет ће ожеднети* (Јн. 4,13). Међутим, овај једини сусрет Христа и Самарјанке, за жену-грешницу и за цео свет претворио се у сусрет са Живим Богом јер је овде, крај кладенца пролазног живота, први пут почео да избија, до тада свету непознати извор Вечног Живота.

Овај извор на земљи је света Црква Божија, а његова жива вода је сила Божије благодати, која опрашта, просвећује и освештава сваког човека који му притекне.

архимандрит Јован (Крестјанкин)